קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״ץ **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעוֶזער** שְׁלִיטָ״א

פרשת משפטים – שקלים תשפ״ג [פנימי, בלתי מוגה]

ליל שבת קדש

בליל שבת קדש פרשת משפטים – שקלים תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים מענין ״שבת שקלים״, והקשר לסעודת שלום זכר [של אחד מאנשי שלומינו, וכן לרגל הולדת נין למו״ר שליט״א]

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש פרשת שקלים, מברכין חודש אדר, היא שבת גבוהה מאד, וצדיקים אמרו, שבכח שבת קודש זו להעלות את כל התפילות של כל השנה, וכמו שאומר רביז״ל (ליקו״מ ח״א סי׳ צט) עה״פ ואתחנן אל ה׳ בעת ההוא לאמר, שצריכין להתפלל בין בדביקות בין שלא בדביקות, וסוף כל סוף יזכה שכל התפילות יעלו כולם.

ובוודאי ישנו קשר גדול בין ענין העלאת התפילות לשבת שקלים, כי הרי מחצית השקל שהיו גובים מאחד באדר - שאז משמיעין על השקלים (שקלים א, א) - היו בזה משתתפים בקרבנות הציבור שהיו קרבים בכל יום, תמיד של שחר ותמיד של בין הערבים, ובכך היו זוכין לכפרה אמיתית, וזה היה בשותפות של כולם, והלא ״תפלות במקום תמידין תקנום״, נמצא א״כ שכל ענין מחצית השקל הוא העלאת התפילה באחדות אחת מכל עם ישראל.

כי במחצית השקל ראו את האחדות שהיתה בין כל נשמות ישראל, ללא יוצא מן הכלל, שכולם מביאים את אותו סכום - לא פחות ולא יותר, כמ״ש ״העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל״, אפילו שיש לך יותר - תביא את המחצית השקל, אפילו שבקושי יש לך - לכל הפחות את זה תביא, וזה הראה את גודל האחדות בין נשמות ישראל.

שזה כל סוד ההצלה של עם ישראל בימי פורים הקדושים, וכמ״ש ״לך כנוס את כל היהודים״, ענין של אחדות נשמות ישראל ביחד.

ומחצית השקל נקרא ״כסף הכיפורים״, וזה קשור מאד ליום פורים, כדברי הזוה״ק שכפורים הוא כ-פורים, כמו יום פורים, כי יום פורים הקדוש הוא יום כ״כ גדול שיכולין לפעול בו דברים עליונים, רק אם אדם לא יהיה בטלן, ויקיים ״כל הפושט יד״ בתפילה, אזי ״נותנים לו״ משאלות

ליבו, צריכים לנצל את הזמן ביום פורים, שלא ילך לריק ח״ו.

והנה, ענין של מחצית השקל, הוא ענין של הכנעה ושפלות, שאדם ידע שהוא רק ׳מחצית׳, הוא לבדו אין זאת שלימות, ורק יחד עם בני ביתו בשלום ואהבה - בזה זוכים שמתקיים הנאמר בפיוטים: ״ושקל **אשא בבית נכון ונשא**״ - אם הבית הוא ״נכון ונשא״, שורה בו השלום והאהבה, הבעל מכבד את האשה והאשה מכבדת את הבעל, ושניהם מכבדים את הילדים, אזי זוכים שמתקיים ״ושקל אשא״ - השקל הוא שלם, כי נשלמו המחציות.

והנה עתה נמצאים אנו בסעודת שלום זכר, שבזה מנחמים את התינוק על התורה שהוא שכח, ומנחמים אותו עם הלימוד הנ״ל של ׳מחצית׳, כי הנה הוא נולד לאויר העולם ונשכח ממנו הכל, והוא מרגיש ממש חסר, בחינת ׳מחצית׳, אבל מחנכים אותו שכך הוא החיים, אתה רק מחצית, ובעזרת ה׳ תזכה לגדול ולהתקרב לצדיקים, והם יחנכו אותך איך תזכה לקבל לימודי החיים, ותזכה לחיות בשלום ואהבה עם כולם, ובפרט בבית - תזכה למצוא בת זוגך, להשלים עצמך, לחיות עמה באהבה ושלום, ועי״ז יושלם זו המחצית, ותזכה שיוחזר לך הכל, ובודאי גם התורה הקדושה - שתזכה לקיימה, ולחנך את הצאצאים הבאים שילכו ג״כ בדרך התורה הקדושה.

איזו זכות זו לחנך ילדים שילכו בדרך התורה, שיעשו סיומים בתורה, שיתמידו בלימודי התורה, וכך שיזכו לכתוב חידושי תורה, וגם בחורים - למה שלא יכתבו חידושי תורה, הן דברים שמתחדשים, ואפילו דבר יפה שראית באיזה ספר - תכתוב אותו. אדם אומר: ״אבל זה כבר כתוב בספר, מה יועיל שאכתוב את זה?״ אבל לא כך, אלא אתה תכתוב, ובכך אתה מזכה מישהו אחר בחידוש הנפלא שראית באותו הספר, זה היה מונח הבאיזה ספר, ואתה ליקטת כל מיני דברים נפלאים, ואתה מזכה בזה את אחרים, איזו זכות זו!

בערש״ק, היתה ההילולא של הגאון הקדוש ר׳ דוד סג״ל בעל ״טורי זהב״, והוא היה החתן של הב״ח - ר׳ יואל סירקיס[א], ומסופר עליו איך זכה שלקחו הב״ח לחתן, שהוא היה בחור, ועבד אצל כפרי אחד, ופעם אחת התעוררה שאלה בכבד של אווז, לקח הכפרי את הכבד, כרכו בתוך נייר, והלך העירה לשאול את הב״ח על כשרות האווז.

[אגב נזכיר, כמה חשוב לשאול רב ומורה הוראה כל שאלה שמתעוררת, הן בדיני איסור והתר, הן בדיני טהרה, ובכל ההלכות שישנן, ואסור להתבייש כלל וכלל, זה התפקיד הקדוש של הרבנים ומורי ההוראה, והם מוכנים בשמחה לענות על כל שאלה שמתעוררת אצל האדם, וצריכים לשאול ולא להתבייש!].

הגיע הכפי אל הב״ח עם השאלה, והנה הביט הב״ח על הניר שעוטף את הכבד, וראה שעל הניר כתובים חידושי תורה

א. הבעש״ט הקדוש הפליג מאד בשבחו של הב״ח, עד שהתבטא שכשנסתלק הב״ח, ציננו את הגהינום ארבעים יום לכבודו.

נפלאים, מלאים בגאונות ובחריפות מופלגת[ב].

שאל הב״ח את הכפרי: ״מי כתב את זה?״ השיב: ״נמצא אצלי בבית בחור אלד, שתמיד מבלבל אותי בדיבוריו, הוא אומר לי כל מיני דברים שונים, והוא כתב את זה״... מיד הורה לו הב״ח: ״בוא אלי עם הבחור שמבלבל אותך תמיד״...

הגיע אותו בחור, ה״ה הט״ז, שהיה אז צעיר לימים, וכבר היה חריף ובקי בחדרי תורה, והכניסו הב״ח לישיבתו, ואחר תקופה לקחו כחתן לבתו.

רואים מהסיפור הזה חשיבות כתיבת חידושי תורה, איך שהט״ז היה כותב, וכך התגלגל שזכה להיות חתן לבתו של הב״ח, והוא חיבר פירוש על שו״ע, וזה השו״ע ״הגדולים״ שרביז״ל קורא זאת כך, שיש את הט״ז, ומצד שני את המג״א - בחאו״ח, וביו״ד את הש״ך וכו׳.

וזה הלימוד של מחצית השקל, שאדם ידע שהוא רק מחצית, וע״י שביתו הוא ״נכון ונשא״, זוכה ל״שקל אשא״, שק״ל עולה בגימטריא נפ״ש, רמז על נפש האדם, שזוכה להחתן בקדושה ובטהרה, ואזי שתי הנפשות הן אחד, וזוכים לשלימות אמיתית.

יזכנו הקב״ה לקבל לימודי הצדיקים בתמימות ופשיטות, ונזכה במהרה לפדות נפשנו ולביאת משיח צדקנו, אמן!

<u>בוקר שבת קדש</u>

בבוקר שַׁבַּת קֹדֶשׁ פרשת משפטים - שקלים תשפ״ג, דִּבֵּר מו״ר שְׁלִיטָ״א דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים בסיפורי מעשיות של רבינו, מעשה א׳ מאבדת בת מלך

פתח ואמר מו״ר שליט״א: אנחנו אוחזים בסיפור של הבת מלך, שהיא נמצאת עכשיו בהר של זהב ומבצר של מרגליות, ועכשיו השני למלך **״יֹשֵׁב עַצְמוֹ שֶׁבְּוַדַּאי בַּיְּשׁוּב לֹא נִמְצָא הַר שֶׁל זָהָב וּמִבְצָר שֶׁל מַרְגָּלִיּוֹת, כִּי הוּא בָּקִי בְּמַפַּת הָעוֹלָם (שֶׁקּוֹרִין לַאנְד קַארְט) וְעַל כֵּן אֵלֵךְ אֶל הַמִּדְבָּרִיּוֹת״** - והעניין בזה, כי בעבודת ה׳ צריכים השקעה, זה לא שאדם ישב בטל ויבוא אליו הכל... צריכים להשקיע! וזה מה שהשני למלך החליט, שהוא עכשיו אל המדבריות לבקשה, ׳מדבריות׳ זה ענין דיבור, שזה סוד (שה״ש ג, ו) ״מִי זֹאת עֹלָה מִן הַמִּדְבָּר״, ׳זאת׳ זה אמונה, ׳עולה מן המדבר׳ - מן הדיבור, כשאדם חזק בדיבור קדוש, דיבורי תורה, דיבורי תפילה, דיבורי צדקה וחסד, בזה זוכה סוף כל סוף להוציא נשמתו מהגלות, **״וְהָלַךְ לְבַקְּשָׁהּ בַּמִּדְבָּרִיּוֹת כַּמָּה וְכַמָּה שָׁנִים״** - זה אמנם לוקח זמן, אבל העיקר לא להפסיק, להתקדם ולהמשיך הלאה!

״אַחַר־כֵּן רָאָה אָדָם גָּדוֹל מְאֹד, שֶׁאֵינוֹ (גֶּדֶר) אֱנוֹשִׁי כְּלָל שֶׁיִּהְיֶה אָדָם גָּדוֹל כָּל־כָּךְ. וְנָשָׂא אִילָן גָּדוֹל, שֶׁבַּיְּשׁוּב אֵינוֹ נִמְצָא אִילָן גָּדוֹל כָּזֶה, וְאוֹתוֹ הָאִישׁ שָׁאַל אוֹתוֹ: מִי אַתָּה? וְאָמַר לוֹ: אֲנִי אָדָם״ - ׳אדם׳ זה ענין של ׳אדמה לעליון׳, להיות דבוק בהקב״ה,

---

ב. בזמנם לא היו שקיות וכדו׳, ובעיקר היו משתמשים עם ניר כדי לעטוף ולישא דברים, אולם גם ניר היה חסר, והיו לוקחים דפים של חידושי תורה, ובהם משתמשים, וכמו שמובא בדברי החיד״א, שהוא הסתובב בכל אירופה כדי לחפש אחר כתבי יד, ומתאר זאת איך שרואה חידושי תורה נפלאים שהם בשימוש אצל בני אדם, כי לא העריכו חשיבותם, וחיבר ספר מיוחד על זה בשם ״מעגלי צדק״.

אד"ם בגימטריא מ"ה, ענין של ביטול, שאדם זוכה להיות בטל ומבוטל לגמרי אל הקב"ה.

"וְתָמַהּ וְאָמַר, שֶׁזֶּה כָּל־כָּךְ זְמַן שֶׁאֲנִי בְּהַמְדְּבָּר, וְלֹא רָאִיתִי מֵעוֹלָם בְּכָאן אָדָם. וְסִפֵּר לוֹ כָּל הַמַּעֲשֶׂה הַנַּ"ל וְשֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ הַר שֶׁל זָהָב וּמִבְצָר שֶׁל מַרְגָּלִיּוֹת" - השני למלך היה תמים, וסיפר לו בתמימות כל העניין הנ"ל, ואיך שהוא מחפש את ההר של זהב ומבצר של מרגליות.

"אָמַר לוֹ: בְּוַדַּאי אֵינוֹ בַּנִּמְצָא כְּלָל, וְדָחָה אוֹתוֹ וְאָמַר לוֹ, שֶׁהִשִּׁיאוּ אֶת דַּעְתּוֹ בְּדִבְרֵי שְׁטוּת, כִּי בְּוַדַּאי אֵינוֹ נִמְצָא כְּלָל" - זה ענין כלל המניעות, הבלבולים, ההרחקות וההסתרות שעוברים על בר ישראל כשחפץ לעלות אל הקדושה, רוצה כבר לגאול את נשמתו מגלותה, להוציאה מדי הסטרא אחרא, משיני הס"מ, מציפורני הטומאה, והנה בא אדם גדול מאד - יכול להיות אפילו גדול ברוחניות, צדיק וחשוב - והוא מבלבל אותו "מה לך ללכת לשם", "מה אתה עושה בכלל", "בכלל אין כזה דבר בנמצא כלל וכלל - הר של זהב ומבצר של מרגליות", ובן אדם יכול ח"ו להתבלבל מזה, אבל צריכים להיות חזק! וכמו השני למלך, כפי שממשיך רבינו לספר.

"וְהִתְחִיל לִבְכּוֹת מְאֹד (הַיְנוּ הַשֵּׁנִי לַמַּלְכוּת בָּכָה מְאֹד וְאָמַר), כִּי בְּוַדַּאי בְּהֶכְרֵחַ הוּא נִמְצָא בְּאֵיזֶה מָקוֹם" - שזה לימוד לאדם כמה עליו לא להתבלבל מכל אלו ההרחקות הנ"ל, אדם צריך להיות חזק מאד בנקודתו להוציאה מן הכח אל הפועל, ואל ישים אל ליבו כל אלו המפריעים לו באמצע, אפילו שהם חוזרים ומתגברים שוב, כמו שמספר רבינו: **"וְהוּא דָּחָה אוֹתוֹ (הַיְנוּ הָאָדָם הַמְשֻׁנֶּה שֶׁפָּגַע דָּחָה אוֹתוֹ בִּדְבָרָיו וְאָמַר) כִּי בְּוַדַּאי דִּבַּר שְׁטוּת אָמְרוּ לְפָנָיו"** - מבלבלים אותך שאתה מדבר שטויות, ומעשיך הם מעשי שטות, ומה לך כל עבודתך וכל התקרבותך, אבל אסור להתבלבל! אסור להתייאש! אלא לדעת שבוודאי יכולים, יש לך כוחות, כמו שהשני למלך היה חזק בנקודתו - כפי שרביז"ל מספר: **"וְהוּא אָמַר (הַיְנוּ הַשֵּׁנִי לַמַּלְכוּת), שֶׁבְּוַדַּאי יֵשׁ"** - זה הלימוד: **בוודאי יש!** אני בוודאי יכול! סוף כל סוף אצליח!

כי זו קדושת בר ישראל, שהוא חזק מאד בעקשנותו נגד כל המונעים והמעכבים, לא לשים לב לכל זה, לא להתבלבל, אלא להמשיך בעבודת הקודש: אני רוצה להוציא את הנשמה מתוך הטומאה! אני רוצה לבוא להר של זהב ומבצר של מרגליות! באמצע יש מניעות ועיכובים? אני לא מתבלבל! וסוף כל סוף אזכה!

וכמו שרבינו מספר באמת, שפתאום אותו איש משונה אמר לו שיש לו אח וכו', ואולי הוא יודע וכו', עד שזכה לבוא לשם, הכל בכח עקשנותו, ואיך שלא ייאש עצמו כלל וכלל.

הקב"ה יעזור לנו שנזכה להחדיר בעצמנו לימודי הצדיקים הקדושים!

***

לכל ענייני הגיליון, ולהשתתפות בהדפסת הספר "דרכי איש" חלק א', ולקבלת הקונטרס הנפלא "שובבי"ם
למעשה": s0584563404@gmail.com